

IUBIRE SAU ONOARE?

Victoria MĂRGINEANU

„E l abuelo” (Bunicul) este pelicula care a dat start Zilelor Filmului Spaniol de la Chișinău, fiind regizată de José Luis Garci, realizată în 1998 și nominalizată, cu un an mai târziu, la Premiul Oscar în categoria „Cel mai bun film într-o limbă străină”. Filmul este o adaptare a romanului cu același titlu al lui Benito Pérez Galdós.

Don Rodrigo, contele de Albrit, un vechi aristocrat spaniol, revine în Spania după ce a pierdut o avere în America. Moartea singurului său fiu l-a determinat să se întoarcă la moșia familiei, acum în posesia nurorii sale, Lucrecia. La întoarcere, Don Rodrigo este extrem de fericit să-și întâlnească nepoatele, Dolly și Nelly, două copile adorabile și respectuoase cu el.

Fiul său a murit dezamăgit, după ce a descoperit că soția lui are o aventură cu un pictor parizian. El a lăsat o scrisoare, care atesta că una dintre fetele sale este ilegitimă și, prin urmare, nu are dreptul să fie succesoarea numelui și a bunurilor familiei. Pentru contele de Albrit, este o chestiune de onoare să știe care dintre fete este nepoata lui reală. În căutarea adevărului, el se confruntă cu văduva fiului său.

Lucrecia, acum de 32 de ani, este de o frumusețe englezească înăscută, dar are o reputație scandaloasă. S-a căsătorit cu fiul contelui având doar optsprezece ani și i-a fost infidelă soțului. Contele de Albrit o acuză vehement că i-a ucis fiul, care a murit de tristețea, singurătatea și rușinea cauzată de infidelitatea ei. Lucrecia se apără și refuză să discute problema paternității.

Remarcând relațiile controversate din familie, dar și viitorul incert, nora apelează la autoritățile orașului și la clerul local pentru a contracara cercetările bătrânului. Planul lor este de a-l închide pe contele de Albrit într-o mănăstire din apropiere. Cu o intuiție

încă formidabilă, Don Rodrigo le detectează intențiile și reușește să scape din capcană. Apoi ține un discurs în fața sătenilor și le amintește cum s-a purtat cu ei când avea toată puterea și cum e răsplătit acum. Contele are o franchețe desăvârșită, care scoate la iveală ipocrizia celor din jur, astfel încât pe parcursul filmului am savurat și momente comice excepționale.

În încercarea sa de a-și descoperi nepoata legitimă, contele de Albrit se împrietenește cu profesorul fetelor, bietul Pío Coronado. Cu șase fiice abuzive și o viață dură, profesorul vrea să se sinucidă, dar nu are curajul. Contele spune că el va fi foarte fericit să-l arunce de

pe o stâncă în mare, ori de câte ori este gata. Multiplele încercări de sinucidere nu sunt soldate cu succes și stârnesc de fiecare dată râsul.

În același timp, Senén, un servitor mercenar, îi vinde bătrânului o scrisoare de dragoste incriminatoare. Scrisoarea e despre faptul că Dolly, cea mai mare dintre cele două fete, dar și cea mai îndrăgită de bunic, este copilul legitim. Cu această informație, Don Rodrigo se confruntă cu nora sa încă o dată. El o roagă să-i permită să trăiască cu Dolly în proprietatea rurală a familiei, dar Lucrecia refuză să fie despărțită de oricare dintre fiicele ei. La scurt timp, duhovnicul Lucreciei îi dezvăluie lui Don Rodrigo că a greșit. Nelly este, de fapt, nepoata lui biologică. În cele din urmă, pentru reconcilierea cu contele de Albrit, Lucrecia pleacă la Madrid cu Nelly. Dolly rămâne să locuiască cu bunicul ei, care e nevoit să aleagă între onoare și iubire.

Pelicula este de-a dreptul revelatoare, pentru că îmbină perfect filosofia cu franchețea, dar și cu umorul. Imaginile rustice sunt surprinse cu subtilitate, iar imprezibilitatea vieții își lasă amprenta. Astfel, toate aceste elemente impresionează și sensibilizează atât de mult, încât la final aproape nimic nu mai poate fi contestat. E, într-adevăr, un film de Oscar!

